

LBRIS

We know
books

GICĂ MANOLE

Ion Antonescu la Hitler

(1940–1944)

- Întâlniri, Memorii, Scrisori -



Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	9
Capitolul I Berlin, 23 noiembrie 1940. Prima întâlnire Antonescu – Hitler, reflectată în <i>Jurnalul Mareșalului Antonescu</i>	14
Capitolul II Întâlnirile Antonescu – Hitler (22 – 23 noiembrie 1940, Berlin), în Stenograma lui Paul Otto Schmidt.....	17
Capitolul III „Sânt convins că Antonescu este singurul om capabil de a conduce destinele României” (Adolf Hitler, 14 ianuarie 1941, Berghof).....	31
Capitolul IV 14 ianuarie 1941, Berghof (Obersalzburg): Ion Antonescu înaintează lui Adolf Hitler un Memorandum.....	46
Capitolul V 11 iunie 1941. Memorandum înaintat de Ion Antonescu lui Adolf Hitler.....	52
Capitolul VI 12 iunie 1941, München.....	60
Capitolul VII 18 iunie 1941, Berlin: Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu	78
Capitolul VIII 29 iunie 1941. Scrisoare a lui Hitler către Ion Antonescu	81
Capitolul IX 1 iulie 1941. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Adolf Hitler.....	84
Capitolul X 27 iulie 1941, Berlin. Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu	87
Capitolul XI 31 iulie 1941. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Adolf Hitler.....	91
Capitolul XII 14 august 1941, Berlin. Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu	96

Capitolul XIII 17 august 1941. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Adolf Hitler.....	98
Capitolul XIV 5 octombrie 1941. Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu.....	100
Capitolul XV 11 octombrie 1941, București. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Adolf Hitler.....	102
Capitolul XVI 29 decembrie 1941. Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu.....	104
Capitolul XVII 1 ianuarie 1942. Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu. Răspunsul acestuia din 7 ianuarie 1942.....	108
Capitolul XVIII 5 ianuarie 1942, București. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Adolf Hitler.....	110
Capitolul XIX 11 februarie 1942. Memorandum înaintat de Ion Antonescu lui Adolf Hitler.....	114
Capitolul XX Rezumatul convorbirii Ion Antonescu – Adolf Hitler din 11 februarie 1942, Rastenburg, dictat lui Gheorghe Davidescu.....	124
Capitolul XXI Minuta întrevederii dintre Ion Antonescu și Adolf Hitler din 11 februarie 1942, consemnată de Paul Otto Schmidt. 134	
Capitolul XXII Telegrama Hitler – Antonescu, privind mersul operațiunilor militare (22 noiembrie 1942; 23 noiembrie 1942; 24 noiembrie 1942).....	138
Capitolul XXIII Memoriu adresat de Ion Antonescu lui Adolf Hitler (10 – 11 ianuarie 1943).....	141
Capitolul XXIV Scrisori între Hitler și Antonescu (2 – 4 februarie 1943).....	148
Capitolul XXV Minuta întrevederii Hitler – Antonescu de la 12 aprilie 1943 (Salzburg).....	151
Capitolul XXVI 13 aprilie 1943, Salzburg (Klessheim). Notă asupra întrevederii Hitler – Antonescu.....	160
Capitolul XXVII Memorandum înaintat de Ion Antonescu către Adolf Hitler (septembrie 1943).....	166
Capitolul XXVIII 26 septembrie 1943. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Hitler.....	177
Capitolul XXIX 25 octombrie 1943. Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu.....	178
Capitolul XXX 15 noiembrie 1943. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Adolf Hitler.....	181

Capitolul XXXI 15 decembrie 1943. Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu	188
Capitolul XXXII 19 martie 1944, București. Scrisoare a mareșalului Ion Antonescu către Adolf Hitler	193
Capitolul XXXIII București, 3 – 24 martie 1944. Note dictate de Ion Antonescu lui Gheorghe Davidescu, cu privire la convorbirile avute cu Adolf Hitler la Klessheim	196
Capitolul XXXIV 26 martie 1944. Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu	203
Capitolul XXXV 26 martie 1944. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Adolf Hitler	205
Capitolul XXXVI 27 martie 1944. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Adolf Hitler	208
Capitolul XXXVII 27 martie 1944, București. Scrisoare a lui Ion Antonescu către Adolf Hitler	211
Capitolul XXXVIII 30 martie 1944. Scrisoare a lui Adolf Hitler către Ion Antonescu	214
Capitolul XXXIX Nota dictată de Ion Antonescu în legătură cu întâlnirea avută cu Adolf Hitler la Rastenburg (5 august 1944)...	216
Capitolul XL Stenograma întrevederii lui Ion Antonescu cu Adolf Hitler din 5 august 1944 (Rastenburg), consemnată de Paul Otto Schmidt	224

ANEXE

1940 noiembrie 23, Berlin. Sinteză asupra convorbirii dintre cancelarul german Adolf Hitler și ministrul președinte al României, generalul Ion Antonescu, la 22 noiembrie 1940, în prezența ministrului de externe al Reichului	238
1941 ianuarie 14. Înregistrarea convorbirii dintre generalul Ion Antonescu și Adolf Hitler făcută de Schimdt, înalt funcționar din ministerul de externe german, în care sunt evidențiate problemele ridicate de Antonescu, mai ales în legătură cu situația politică internă, cu relațiile dintre România și unii din vecinii săi, necesitatea întăririi puterii economice și militare a țării și opiniile lui Hitler	250
1941 iunie 13. Stenogramă a întrevederii dintre generalul Ion Antonescu și cancelarul german Adolf Hitler, din 12 iunie 1943 aprilie 12, Salzburg, Castelul Klessheim. Minuta întrevederii	

dintre Adolf Hitler și mareașalul Ion Antonescu unde Cancelarul german a făcut o succintă prezentare a situației de pe front, dar mai ales a atras atenția asupra politicii duse de Mihai Antonescu în unele state apusene. 1943 septembrie. Memorandum trimis de mareașalul Ion Antonescu lui Adolf Hitler, prin care, evidențiind contribuția României la ducerea războiului, arată situația grea în urma Diktatului de la Viena, raporturile încordate cu guvernul ungar, solicitând ajutor în dotarea armatei și o intervenție în legătură cu Ungaria 1944 august 5. Notă dictată de mareașalul Ion Antonescu în legătură cu întrevederea cu Führerul Adolf Hitler de la Rastenburg..... 305

Capitolul I

Berlin, 23 noiembrie 1940.

Prima întâlnire Antonescu – Hitler,
reflectată în *Jurnalul Mareșalului Antonescu*

În „*Jurnalul Consiliului de Miniștri*”⁵ se găsesc consemnate numeroase detalii privind vizita lui Ion Antonescu la Berlin din noiembrie 1940. Din *Jurnal* aflăm că șeful statului român a plecat spre Germania cu trenul însoțit de o numeroasă delegație, între care menționăm pe Mihail Sturdza, Mircea Cancicov, Alex Constant, Constantin Papanace, colonel Diaconescu, prof. P. P. Panaitescu ș.a.. Precizez faptul că în delegație au fost incluse și două dactilografe, „D-șoarele Soreanu și Ivanovici” [5, p. 200]. Plecare s-a făcut din gara Mogoșoaia. La ora 19:45, 20 noiembrie 1940, „trenul special” [5, p. 200] pleacă din gara Mogoșoaia, iar delegația inițială se mărește, alăturându-se Horia Sima, Constantin Petrovicescu, Mihai Antonescu, N. Mareș, G. Cretzianu, W. Fabricius „cu tot personalul Legației” [5, p. 200], generalul Erich Hansen, șeful Misiunii Germane în România, C. Pantazi, Ilie Șteflea, Gh. Dobre, I. Gh. Vântu, Horia Cosmovici, Eugen Cristescu, șeful S.S.I., Corneliu Georgescu, general Ioanițiu, colonel Zăvoianu, Ovidiu Vlădescu, Al. Ghica, comandor Jienescu, colonel Rioșanu, general Speidel, Tr. Brăileanu, P. Ghigi, ambasadorul Italiei la București,

⁵ Gh. Buzatu, Stela Cheptea, Marusia Cârstea (editori), *Pace și Război (1940 – 1944), Jurnalul Mareșalului Antonescu (Comentarii, Anexe, Cronologie)*, vol. I, *Preludii. Explozia. Revanșa (4 septembrie 1940 – 31 decembrie 1941)*, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2008, pp. 95 – 99.

A. Cassullo – Nuntial Apostolic al Vaticanului la București. Trenul special cu delegația României ajunge pe 21 noiembrie 1940, ora 17:25, la gara de frontieră a Germaniei numită Bruck [5, p. 86], fiind întâmpinată de „o delegație de onoare germană” în frunte cu Alexander von Doernberg, directorul protocolului, și Steuger, reprezentantul lui Rudolf Hess, adjunctul lui Hitler [5, p. 97].

Vineri, 22 noiembrie 1940, ora 10:15, delegația oficială a României ajunge la Berlin, în gara Anhalt. A venit în întâmpinarea oaspeților români o delegație oficială germană în frunte cu Joachim von Ribbentrop, ministrul de externe. Oaspeții români au fost salutați și de o companie de onoare „înșiruită în fața gării Anhalt” [5, p. 97]. De la gară, delegația României a fost condusă la castelul *BelleVue*. La ora 11:45, Ion Antonescu depune o coroană de flori la mormântul eroului necunoscut – Ehreumal – aflat pe „Unter den Linden” [5, p. 97]. Între orele 12:00 și 13:30, Ion Antonescu a avut o întrevedere cu Joachim von Ribbentrop, iar la 13:30 delegația română servește masa la castelul *BelleVue*. La ora 15:00, Ion Antonescu e primit în audiență oficială de Adolf Hitler, al cărei conținut îl vom analiza mai încolo. La ora 18:00, Joachim von Ribbentrop oferă un dineu în onoarea lui Ion Antonescu și a lui Mihail Sturdza, ministrul de externe [5, p. 97].

Pentru sâmbătă, 23 noiembrie 1940, *Jurnalul* consemnează la ora 11:00 o vizită la Rudolf Hess, „înlocuitorul Führerului” [5, p. 97], iar la ora 12:30, la Ministerul de externe german, „semnarea protocolului” [5, p. 97] de aderare a României la Axă. După masa de prânz, care în *Jurnal* e trecută „dejun” [5, p. 97], *Jurnalul* consemnează că „după amiaza este rezervată pentru convorbiri politice cu Führerul” [14, p. 97] și Ribbentrop.

Pe 24 noiembrie 1940, ora 10:20, trenul special cu delegația României pleacă din gara Anhalt spre România. Până la frontiera germană, delegația României a fost însoțită de directorul protocolului Alex von Doernberg. Trenul special a ajuns la frontiera României, gara Curtici, luni, 25 noiembrie 1940, ora 11:30. [9, p. 97].

Constat că, în *Jurnalul Mareșalului Antonescu*, autorul acestuia nu a notat absolut nimic despre conținutul întrevederilor Hitler – Antonescu de la Berlin, din 22 – 23 noiembrie 1940, dovadă că persoana respectivă nu a participat la întâlnirile celor doi oameni de stat.

Capitolul II

Întâlnirile Antonescu – Hitler (22 – 23 noiembrie 1940, Berlin), în Stenograma lui Paul Otto Schmidt

În chiar ziua când regele Carol II a abdicat de pe tron (6 septembrie 1940), Ion Antonescu, prim-ministru desemnat de fostul rege, îl informează pe Adolf Hitler că a preluat puterea în stat. În *Scrisoarea* către Hitler, Ion Antonescu consideră izgonirea lui Carol II de pe tron și instalarea sa la putere ca pe o „zi istorică” [5, p. 97], zi în care, în opinia sa, poporul român „își regăsește puterea lui sănătoasă” [5, p. 97]. Ion Antonescu îl asigură pe Hitler că neamul românesc își manifestă încrederea „în marele popor german și marele său Führer” [5, P. 97], având încredere că „securitatea prezentului (trimitere la pericolul rusesc) și nădejdea viitorului” [5, p. 24] se vor realiza printr-o colaborare leală între cele două state.

Pe 7 septembrie 1940, Adolf Hitler îi răspunde lui Ion Antonescu, tot printr-o *Scrisoare*, mulțumindu-i, având convingerea că „în noua ordine europeană viitorul poporului român e asigurat în strânsă legătură cu puterile Axei, Germania și Italia [5, p. 36].

La o lună și jumătate după luarea puterii, Ion Antonescu merge în vizită oficială în Germania (22 – 25 noiembrie 1940), ocazie cu care semnează aderarea României la Axă. Are două întâlniri cu Adolf Hitler. La Berlin, șeful statului român a avut încă două întâlniri oficiale, cu ministrul de externe al Germaniei, Joachim von Ribbentrop (22 noiembrie 1940) și cu feldmareșalul

W. Keitel, pe 23 noiembrie 1940. Din rațiuni ușor de înțeles, nu voi intra în amănunte în legătură cu întâlnirile avute cu cei doi oficiali germani, pe mine interesându-mă să analizez doar conținutul convorbirilor avute de Ion Antonescu cu Adolf Hitler.

Prima întâlnire dintre Hitler și Ion Antonescu a avut loc la 23 noiembrie 1940, la care a asistat și ministrul de externe al Germaniei, Joachim von Ribbentrop.

La început, Ion Antonescu transmite lui Adolf Hitler salutări din partea poporului român, cât și din partea regelui Mihai. Îi spuse că are o mare admirație pentru opera înfăptuită de Hitler, în care are o mare încredere. Hitler îi răspunse, salutând pe noul șef al statului român, cu care are în comun aceeași viziune asupra Lumii. Hitler e convins că între cele două țări va fi o colaborare avantajoasă, o colaborare impusă de „motive politice generale” [5, p. 36] și de existența unui pericol de „atac etnic și ideologic care amenință întreaga Europă” [5, p. 36].

Nu-i greu de înțeles că, prin „atacul etnic și ideologic” care amenința Europa, Hitler avea în vedere pericolul unei agresiuni generale a U.R.S.S. contra Europei. Acest pericol, sublinia Adolf Hitler, determină națiunile europene care au altă orientare, „diferită de democrațiile occidentale” [5, p. 36], să se unească pentru a-și asigura securitatea și interesele. Ion Antonescu îl informează pe Adolf Hitler că, odată cu venirea lui la putere, în România, „între trecut și viitor s-a deschis o prăpastie de netrecut” [5, p. 36]. Îi declară lui Hitler că este sprijinit de Mișcarea Legionară, națională, iar declarațiile sale „de soldat” [5, p. 36] înseamnă exact cele ce el spuse și va spune. De la venirea la putere în România „el a căutat să adere la Axă” [5, p. 36]. Se află, ca și conducător de stat, în condiții deosebit de grele. El dorește să reorganizeze statul român, să întărească țara din toate punctele de vedere: economic, militar, administrativ, politic, intelectual. Are un singur scop, declară Ion Antonescu, să contribuie „la victoria Axei în acest război” [5, p.36]. România a pierdut mult „în exterior” [5, p. 36], dar se va întări „în interior” [5, p. 36]. Armata și întărirea ei e principala

grijă a sa. Dar și întărirea „morală” a Națiunii, pentru ca, atunci când va fi nevoie, România să poată a-și îndeplini „misiunea ei corespunzătoare în domeniul militar” [5, p. 36]. În ciuda eufemismelor, nu mă îndoiesc că Ion Antonescu făcea trimitere la un eventual conflict în Est, căci doar în acea parte putea România să-și îndeplinească misiunea sa militară.

După această introducere, Ion Antonescu îi ține lui Adolf Hitler un fel de curs de istorie a românilor, pe care șeful guvernului și statului german a trebuit să îl asculte.

Poporul român, România, spuse el lui Hitler, are un trecut vechi, glorios, „cel mai glorios” [5, p.36] dintre popoarele care trăiesc la Dunăre și Balcani. Națiunea Română este națiunea cea mai veche „din această zonă” [5, p.36]. Ea e mai veche cu multe secole de dinainte de Hristos. Imperiul roman s-a întins asupra Carpaților, Dunării și Nistrului, „cu o linie de frontieră așa cum era înainte de cedarea Basarabiei” [5, P.36].

În anii trecuți de după stăpânirea Romei – 1.800 de ani – poporul român și-a menținut limba, obiceiurile și același tip rasial, fapt unic în istoria Lumii. Atrage atenția cancelarului german că în 1.000 de ani poporul român „a avut de suferit, unul după altul, valuri ale barbarilor, care au trecut peste marele drum al națiunilor europene” [5, p. 36]. Datorită unor calități istorice unice, poporul român a rezistat, și-a păstrat identitatea și limba intacte, într-o asemenea măsură încât din Dobrogea până în Banat, din Basarabia până în „Nord” „nu există nici un fel de dialecte, ci pretutindeni se vorbește aceeași limbă română” [5, p. 37]. Românii sunt singurul popor din Est care a ieșit din Evul Mediu „având o organizație politică” [5, p. 37], preciză el. 500 de ani poporul român a luptat „împotriva rușilor” [5, p. 37], oprindu-i la Dunăre. Cu tătarii, românii au luptat 300 de ani, oprindu-i la Nistru. Fără o armată puternică, cu forțe mici, dispersate, timp de 2.000 de ani, poporul român a rezistat „tuturor atacurilor”, la frontiera „unde se găsea abia cu câteva luni în urmă, când calamitățile din istoria lui cea mai recentă, a avut din nou de pierdut atât de mult” [5, p. 37].

România, poporul român, nu va renunța niciodată la drepturile sale istorice, la dreptatea sa. Ea nu va înceta niciodată să lupte pentru drepturile sale. În istorie, îl informa Ion Antonescu pe Adolf Hitler, în regiunea în care poporul român trăiește, el este cel mai vechi, este primul în această regiune. Românii nu vor părăsi niciodată pământul lor, iar dacă vor fi nevoiți să plece „vor fi ultimii care să le părăsească” [5, p. 37]. România a fost greu pedepsită pentru „greșelile unei singure generații” [5, p. 37] cu prea mare „severitate” [5, p. 37]. Tot ceea ce poporul român a muncit în 2.000 de ani de evoluție istorică a pierdut. România nu va renunța de a lupta pentru drepturile sale istorice, chiar dacă va trebui să mai lupte 2.000 de ani pentru „a dobândi poziția la care, după părerea mea, este îndreptățită” [5, p.37]. Cu câteva luni în urmă, pentru prima oară în Istorie, România a fost învinsă fără să fi luptat.

După care adaugă: „Dezordinea internă era totuși atât de mare, încât România nu era capabilă să lupte și credința sa în conducerea statului dispăruse complet” [5, p. 37]. În urmă cu câteva luni, România nu a avut niciun sprijin „din afară” [5, p. 37], cum nu avea niciun fel de „putere morală” [5, p. 37] de a rezista, fapt pentru care s-a prăbușit. Toate câte s-au petrecut și care au condus la prăbușirea statului, s-au petrecut „din cauză că în spatele vechiului regim forțele întunecate ale bolșevismului și iudaismului au dus în mod intenționat la dezorganizarea țării, cu scopul de a arunca în brațele bolșevicilor” [5, p. 37]. Evident, nu am reținere în a crede că Hitler era mai mult decât încântat la auzul diatribelor anticomuniste ale lui Ion Antonescu.

Când el, Antonescu, a ajuns la putere în România, adaugă el, „după cea de a treia lovitură de stat” [5, p. 37], nu avea lângă el nicio forță armată pe care să se sprijine. El nu a dorit să ia puterea în stat cu ajutorul Armatei „întrucât consider acest lucru ca fiind primejdios pentru viitorul țării mele” [5, p. 37-38]. Trimiterea lui Ion Antonescu *la cele trei lovituri de stat* (n. ns.), cu ajutorul cărora a luat puterea, aveau în vedere, cred, cele trei situații istorice, din zilele de 4, 5 și 5/6 septembrie

1940, zile în care generalul Ion Antonescu l-a deposedat de puterea absolută de care dispunea Carol II începând cu 10 februarie 1938. Îi declară lui Hitler că nu are „nici o legătură politică cu Garda de Fier” [5, p. 38]. Era însă, un sprijinitor spiritual al acesteia, recunoscând lupta ei „pentru dreptate și recunoaștere internațională” [5, p. 38].

Din acest motiv fostul rege Carol II l-a amenințat cu moartea și l-a persecutat. Când el și-a asumat conducerea statului, a fost nevoit să accepte urmările nefaste, grave care au dus țara la catastrofă. Basarabia și Bucovina au fost evacuate sub o puternică „presiune rusă” [5, p. 38], iar două luni de zile rușii au produs ciocniri de frontieră omorând soldați și ofițeri români. Situația s-a mai stabilizat, dar refugiații tot vin din Basarabia și Dobrogea, zise el. Peste 300 de mii de refugiați au venit în România, iar îngrijirea lor a devenit „o povară pentru statul român” [45. p. 38]. Statul trebuie să le dea locuințe, hrană, haine, bani, locuri de muncă. Declară că „după verdictul de la Viena, politica sa s-a bazat pe două piloane: garanția cu privire la frontiere și protecția minorității de 1.350.000 de români rămași în Ungaria, a căror viață, proprietate și libertate au fost garantate pe baza acestui verdict” [5, p. 38]. Observați, Ion Antonescu nu vorbește despre „Dictat” (la Viena), ci despre „verdict”, care, în fond, tot una și același lucru era, cu privire la ceea ce s-a decis la Viena, fără acceptul autorităților române.

Imediat după „verdict”, ungurii au încălcat „obligația pe care și-au asumat-o față de Germania și Europa” [5, p. 38]. Din partea de Transilvanie dată Ungariei „45.000 de refugiați” [5, p. 38] au venit în România „cu ochii scoși, limbile tăiate și unghiile smulse” [5, p. 38]. Zice că el nu a luat măsuri de *represalii* contra ungarilor din România, cu toate că putea s-o facă. Mii de români au fost schingiuiți, uciși, jefuiți de averile lor de către unguri. „Femei și copii au fost asasinați de unguri” [5, p. 38]. În Țară neliniștea și ura sunt foarte mari la adresa ungarilor. Țara cunoaște o criză economică gravă, recolte proaste, dezorganizare. Criza economică a fost amplificată,

adaugă el, și din cauza angajamentelor de livrări pentru Axă, angajamente care au fost îndeplinite în mod strict [5, p. 38].

Declară lui Hitler că, la acel moment, în guvernare se sprijină pe Mișcarea Legionară. El îi zicea „mișcare național legionară”, și care avea nevoie de „reorganizare”, căci „foștii conducători” [5, p. 38] ai Țării ucisese sau azvârliseră în închisori pe liderii ei. România are nevoie de ajutorul economic și politic al Germaniei, spuse fără echivoc Ion Antonescu. Pentru a reface statul are nevoie de liniște în țară, dar și de securitate la granițele ei. Dacă România se dezvoltă economic, faptul este și în „avantajul Germaniei și Italiei” [5, p. 38]. Dorește ca Germania să acorde României „credite pe termen lung cu un procent de dobândă mic” [5, p. 38]. Războiul va fi îndelungat, iar America va interveni în război, presupuse Ion Antonescu. Și Rusia „are o atitudine nesigură” [5, p. 38]. În caz de război pe timp îndelungat, dacă Germania ajută România să-și dezvolte industria și economia, ar putea să aibă „într-o măsură mai mare produsele țării” [5, p. 38].

Și sistemul de transporturi trebuie dezvoltat în România. Are intenția să acorde o mare atenție „industriei interne de produse alimentare, cu scopul, ca pe această cale, să se evite toate transporturile inutile” [5, p. 38]. Precizează că „va adera la Pactul Tripartit în ziua următoare” [5, p. 39]. România, spuse el lui Hitler, nu se va mulțumi doar cu calitatea de membru al Axei, ci va fi gata să lupte cu arma în mână, „împreună cu puterile Axei pentru victoria civilizației” [5, p. 39].

Hitler răspunse lui Antonescu, că înțelege bine greutățile prin care trece România și conducătorul ei, Ion Antonescu. Apoi, zise că, la vremea dictatului de la Viena, situația dintre România și Ungaria era gata să explodeze într-un „conflict”, „conflict care ar fi putut duce la o catastrofă generală” [5, p. 39]. O astfel de evoluție a evenimentelor, zice Hitler lui Antonescu, din perspectiva Germaniei, „ar fi dus la crearea unui vid militar și politic” [5, p. 39]. Crede că dacă statul român se prăbușea în 1940, vidul militar din zonă ar fi adus pe scenă

bolșevismul, ocupația Rusiei Sovietice. Dacă Rusia ar fi ocupat România, fie și pentru o perioadă scurtă de timp, el, Antonescu, ar fi fost „eliminat sau deportat în Siberia așa cum s-a întâmplat în alte regiuni ocupate de Rusia” [5, p. 39]. Acum, de când Ion Antonescu a venit la cârma statului, Hitler are convingerea că „România, în pofida dificultăților, va fi pusă din nou pe picioare” [5, p. 39]. Germania, într-o asemenea situație, îl avertiza el pe Ion Antonescu, nu ar fi putut face nimic, făcând aluzie, desigur, la alianța dintre Al Treilea Reich și U.R.S.S. de la acea vreme, ca urmare a semnării pactului din 23 august 1939 și a celui din 28 septembrie 1939, ambele semnate la Moscova. La momentul „verdictului” de la Viena, adaugă Hitler, Germania nu era în măsură „de a folosi forța” [5, p. 39] la adresa U.R.S.S.. După ce campania militară din Franța s-a încheiat, „ea a început să-și retragă trupele din pozițiile mult avansate în Occident” [5, p. 39]. În istorie, mai zise Hitler, nu „frazele” rezolvă o situație politică tensionată. Problemele istorice în istorie sunt reglementate „prin forță” [5, p. 39], declară el șefului statului român. Se pot face presiuni politice doar dacă ele se sprijină „pe mijloace militare” [5, p. 39]. El, Hitler, a dat „verdictul” de la Viena, „în disputa româno-ungară” [5, p. 39], fiind conștient că niciuna dintre cele două părți nu va fi mulțumită: „una pentru că a obținut prea puțin, iar cealaltă pentru că a fost silită să facă concesii prea mari” [5, p. 39]. Crede că, la Viena, trebuia ținut seama de un echilibru „între drepturile etnice și drepturile politice și istorice, luând în considerare sensibilitățile ambelor părți” [5, p. 39]. Această hotărâre am luat-o din considerente strategice și mai puțin din considerente etnografice. El crede că frontierele etnografice nu coincid „niciodată” [5, p. 39] cu considerentele geografice. Înțelege marile sacrificii pe care ar trebui să le facă România. E mai bine, spuse el, ca să fie făcute „sacrificii grele și să salveze prin aceasta esența națiunii, decât să se piardă întregul popor” [5, p. 39].

El, Hitler, are o foarte bună înțelegere cu privire la ce s-a petrecut cu românii „în regiunile cedate” [5, p. 39]. Poporul german a cunoscut multe „lupte de naționalități” [5, p. 39].